mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

TRIDESET I ČRTVRTA NEDJELJA
KROZ GODINU

SJEST ĆE NA PRIJESTOLJE SLAVE SVOJE I RAZLUČITI JEDNE OD DRUGIH

STUDENI

Ned 22. TRIDESET I ČETVRTA NEDJELJA KROZ GODINU KRIST KRALJ

Pon. 23. Klement; Milivaj

Uto. 24. Krizogon; Krševan

Sri. 25. Katarina Aleksandrijska

Čet. 26. Konrad; Leonard; Dubravko

Pet. 27. Virgilije; Oda; Gustav

Sub. 28. Jakov Markijski; Držislav

Naslovnica:
Ivanka Demčuk, ***Proslavljeni Krist***

Slika preuzeta s:
https://en.ivankademchuk.com

MEDITACIJA 3

SLUŽBA RIJEČI
TRIDESET I TREĆA NEDJELJA KROZ GODINU

ČITANJA

Sjest će na prijestolje slave svoje i razlučiti jedne od drugih. 4

HOMILIJA

Kršćanski put razlučivanja 8

KATEHEZA

Hoćemo li se prepoznati u Nebu 10
Kako moliti sa supružnikom 14

GODINA SVETOGA FRANJE

Rane sv. Franje – 'požar ljubavi' 16

KATEHEZA

Mali vjeronaučni leksikon 19

NAŠI POKOJNI 20

mihael
31/2026.
Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkanđela MUP - sjedište i Ravnateljstvo policije,
Godište XXI. (2026.), broj 31 (696), trideset i četvrta nedjelja kroz godinu, 22. studenoga 2026.
Kontakt:
vlč. Željko Rakošec, policijski kapelan, tel.: 22 712, 85 682; e-mail: *zrakosec@mup.hr*
Vinko Bakula, pomoćnik kapelana, tel.: 22 715, 82 805; e-mail: *vbakula@mup.hr*

Krist Kralj

Isus Krist je kralj mira, ljubavi, radosti. Kralj svakodnevice; kralj svečanosti - kralj običnosti i kralj samoće

"Krist je kralj koji šalje Duha Svetoga, a odonud će, kad bude njegovo vrijeme, ponovno sići, doći i prići suditi žive i mrtve, a njegovu kraljevstvu neće biti kraja! A ti? Ti si, po milosti i daru njegovu - princ Božji, princeza Božja. Neka te nitko nikada ne uvjeri u manje od toga! Isus je početak i svršetak; njegova su vremena i vjekovi u sve dane!"

Neobična svetkovina kojom praktično završava liturgijska godina, istoj daje pečat, smisao; nekako ju sabire, zaokružuje. Isus Krist je kralj svega svijeta. Tâ činjenica mijenja apsolutno sve. Krist je kralj u svom boravku u krilu Presvetoga Trojstva. Isus Krist je kralj u cijeloj povijesti spasenja; od stvaranja svijeta do danas. Isus Krist je kralj u svome čudesnomu navještenju, u turbulentnom boravku u sigurnosti Marijine blagoslovljene utrobe, u svom poniznom, a tako svečanom rođenju! Isus je kralj svega svijeta u svome djetinjstvu, odrastanju; kralj u svladavanju životnih pouka – kako biti čovjekom, kralj u poslušnosti svetom Josipu i Mariji – kralj u skrovitosti svoje rane mladosti.

Isus je kralj per excellence u svome javnome djelovanju. Kralj u ozdravljanju bolesnih, oslobađanju opsjednutih, poduci neukih, tumačenju, dopuni i ispuni Zakona. Kralj s odgovorom na sve, a opet kralj s pravim pitanjima. Isus Krist je kralj mira, ljubavi, radosti. Kralj svakodnevice; kralj svečanosti – kralj običnosti i kralj samoće. Isus Krist je kralj sebedarja u euharistiji i svakom drugom sakramentu. Krist je kralj kod svečanog ulaska u Jeruzalem, kralj kada ga izdaju, osude pred sitnim dušama i običnim upraviteljčićima, kada ga bičuju, zatvaraju, pljuju, psuju, vrijeđaju, ponižavaju; Krist je kralj trnovom krunom okrunjen. Krist je kralj koji za svoje podanike nosi prijestolje na koje će biti prikovan. Krist je kralj na križu proslavljen i uzdignut – da nas sve obuče u kraljevski grimiz!

Krist je kralj života u uskrsnuću; kralj koji poražava smrt i smije joj se u lice. Kralj koji silazi “nad pakao” i oslobađa duše predaka, uzlazi u nebo i sjeda na svoje prijestolje u slavi! Krist je kralj koji šalje Duha Svetoga, a odonud će, kad bude njegovo vrijeme, ponovno sići, doći i prići suditi žive i mrtve, a njegovu kraljevstvu neće biti kraja! A ti? Ti si, po milosti i daru njegovu – princ Božji, princeza Božja. Neka te nitko nikada ne uvjeri u manje od toga! Isus je početak i svršetak; njegova su vremena i vjekovi u sve dane!

fra Ivan Marija Lotar, *https://hkm.hr*

Prvo čitanje: Ez 34, 11-12. 15-17

Ovce moje, evo me da sudim između ovce i ovce.

Čitanje Knjige proroka Ezekiela

Ovo govori Gospodin Bog:

'Evo me, sam ću potražiti ovce svoje i sam ću ih pasti! Kao što se pastir brine za ovce svoje kad se nađe uza stado raspršeno, i ja ću se pobrinuti za svoje ovce i skupit ih iz svih mjesta u koja se raspršiše u dan oblaka i mraka. Sam ću pasti ovce svoje i sam ću im dati počinka' - govori Gospodin Bog. 'Potražit ću izgubljenu, dovesti natrag zalutalu, povit ću ranjenu i okrijepiti nemoćnu, bdjeti nad pretilom i jakom - past ću ih pravedno.' A vama, ovce moje, ovako govori Gospodin Bog: 'Evo me da sudim između ovce i ovce, između ovnova i jaraca!'

Riječ Gospodnja

Odabrani retci koje imamo u današnjem prvom čitanju u svom su integralnom kontekstu u Ez 34 isprepleteni s prijekorima protiv Izraelovih pastira koji ne napasaju svoje stado nego sami sebe. Ovdje, u odabranom odlomku, ističu se pak oznake pravoga to jest dobrog pastira, a to je zapravo sam Bog. On je pravi pastir koji vodi svoje stado i za njega se brine, a posebno posvećuje onim ovcama koje su odlutale, slabe i ranjene. Tom slikom, Bog preko proroka Ezekiela poručuje kakvi bi trebali biti svi pastiri, to jest oni koji imaju predvodničku službu u narodu. Oni taj položaj ne smiju iskoristiti samo za svoj vlastiti probitak, nego im je prva zadaća služiti narodu. To je u potpunom skladu sa slikom Krista Kralja i njegovom poukom učenicima o pravom vladanju.

Otpjevni psalam: Ps 23, 1-3.5-6

Gospodin je pastir moj: ni u čem ja ne oskudijevam.

Gospodin je pastir moj:
ni u čem ja ne oskudijevam;
na poljanama zelenim
on mi daje odmora.
******

Na vrutke me tihane vodi
i krijepi dušu moju.
Stazama pravim on me upravlja
radi imena svojega.
******

Trpezu preda mnom prostireš
na oči dušmanima mojim.
Uljem mi glavu mažeš,
čaša se moja prelijeva.
******

Dobrota i milost pratit će mene
sve dane života moga.
U Gospodnjem ću domu prebivati
kroz dane mnoge.
******

Slika Boga kao pastira u ovome psalmu promatra se sa stanovišta pojedinca.

Bog vlada kao pastir i brine se za čitav svoj narod. No, premda se čovjekov odnos prema Bogu ostvaruje u zajedništvu s drugim ljudima, nitko se ipak ne može neprimjetno utopiti u masu. Dobri pastir se brine za svaku svoju ovcu, pa tako i svaka ovca na sebi osjeća pažnju svoga pastira.

Komentari 1, čitanja i psalma: Služba riječi 265/11

Drugo čitanje: 1Kor 15, 20-26.28

Predat ću kraljevstvo Bogu i Ocu da Bog bude sve u svemu.

Čitanje Prve poslanice sv. Pavla apostola Korinćanima

Braćo!

Krist uskrsnu od mrtvih, prvina usnulih! Doista po čovjeku smrt, po Čovjeku i uskrsnuće od mrtvih! Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi biti oživljeni. Ali svatko u svom redu: prvina Krist, a zatim koji su Kristovi, o njegovu Dolasku; potom - svršetak, kad preda kraljevstvo Bogu i Ocu, pošto obeskrijepi svako vrhovništvo, svaku vlast i silu. Doista, on treba da kraljuje dok ne podloži sve neprijatelje pod noge svoje. Kao posljednji neprijatelj bit će obeskrijepljena smrt. I kad mu sve bude podloženo, tada će se i on sam, Sin, podložiti Onomu koji je njemu sve podložio, da Bog bude sve u svemu.

Riječ Gospodnja

Pavao u svojoj Prvoj poslanici Korinćanima donosi nauk o posljednjim stvarima. On najprije naglašava ulogu uskrsnuća u odnosu na čovjekov pad u Adamu, po kojem je na svijet došla smrt. Uskrsnuće Kristovo donosi život ljudima. Kao što je Krist već uskrsnuo, tako će uskrsnuti i oni koji su Kristovi „o njegovu Dolasku“. Pavao dakle govori samo o uskrsnuću onih „koji su Kristovi“, pri čemu se razlikuje od Ivanova evanđelja ili Djela apostolskih koji izričito govore i o uskrsnuću grješnika. Tako Ivan donosi Isusove riječi: „Izići će: koji su dobro činili - na uskrsnuće života, a koji su radili zlo - na uskrsnuće osude.“ Pavao pak u Djelima apostolskim govori o svojoj vjeri „da će uskrsnuti pravednici i nepravednici“. Možda ni na tom mjestu ne bi trebalo tražiti veliku suprotnost, nego samo razliku u načinu izražavanja. Moguće je da je za Pavla, kako ga se poznaje iz Prve poslanice Korinćanima, uskrsnuće nepravednika jednako duhovnoj smrti, pa ih zato i ne svrstava među one koji u Kristu oživljuju. O tom uskrsnuću u posljednji dan prestat će svaka zla vlast, a Bog će preuzeti potpunu vlast nad svime – u potpunosti će se ostvariti Božje kraljevstvo u kojem će nestati i smrt. Konačna je slika potpuni sklad svega svijeta pod vlašću Božjom, a sve zaslugom Isusa Krista, Sina Otčeva.

Evanđelje: Mt 25, 31-46

Sjest će na prijestolje slave svoje i razlučiti jedne od drugih.

Čitanje svetog Evanđelja po Mateju

U ono vrijeme:

Reče Isus svojim učenicima:

„Kad Sin Čovječji dođe u slavi i svi anđeli njegovi s njime, sjest će na prijestolje slave svoje. I sabrat će se pred njim svi narodi, a on će ih jedne od drugih razlučiti kao što pastir razlučuje ovce od jaraca. Postavit će ovce sebi zdesna, a jarce slijeva. Tada će kralj reći onima sebi zdesna:

'Dođite, blagoslovljeni Oca mojega! Primite u baštinu Kraljevstvo pripravljeno za vas od postanka svijeta! Jer ogladnjeh i dadoste mi jesti; ožednjeh i napojiste me; stranac bijah i primiste me; gol i zaogrnuste me; oboljeh i pohodiste me; u tamnici bijah i dođoste k meni.'

Tada će mu pravednici odgovoriti:

'Gospodine, kada te to vidjesmo gladna i nahranismo te; ili žedna i napojismo te? Kada te vidjesmo kao stranca i primismo; ili gola i zaogrnusmo te? Kada te vidjesmo bolesna ili u tamnici i dođosmo k tebi?'

A kralj će im odgovoriti:

'Zaista, kažem vam, što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste!'

Zatim će reći i onima slijeva:

'Odlazite od mene, prokleti, u oganj vječni, pripravljen đavlu i anđelima njegovim! Jer ogladnjeh i ne dadoste mi jesti; ožednjeh i ne dadoste mi piti; stranac bijah i ne primiste me; gol i ne zaogrnuste me; bolestan i u tamnici i ne pohodiste me!'

Tada će mu i oni odgovoriti:

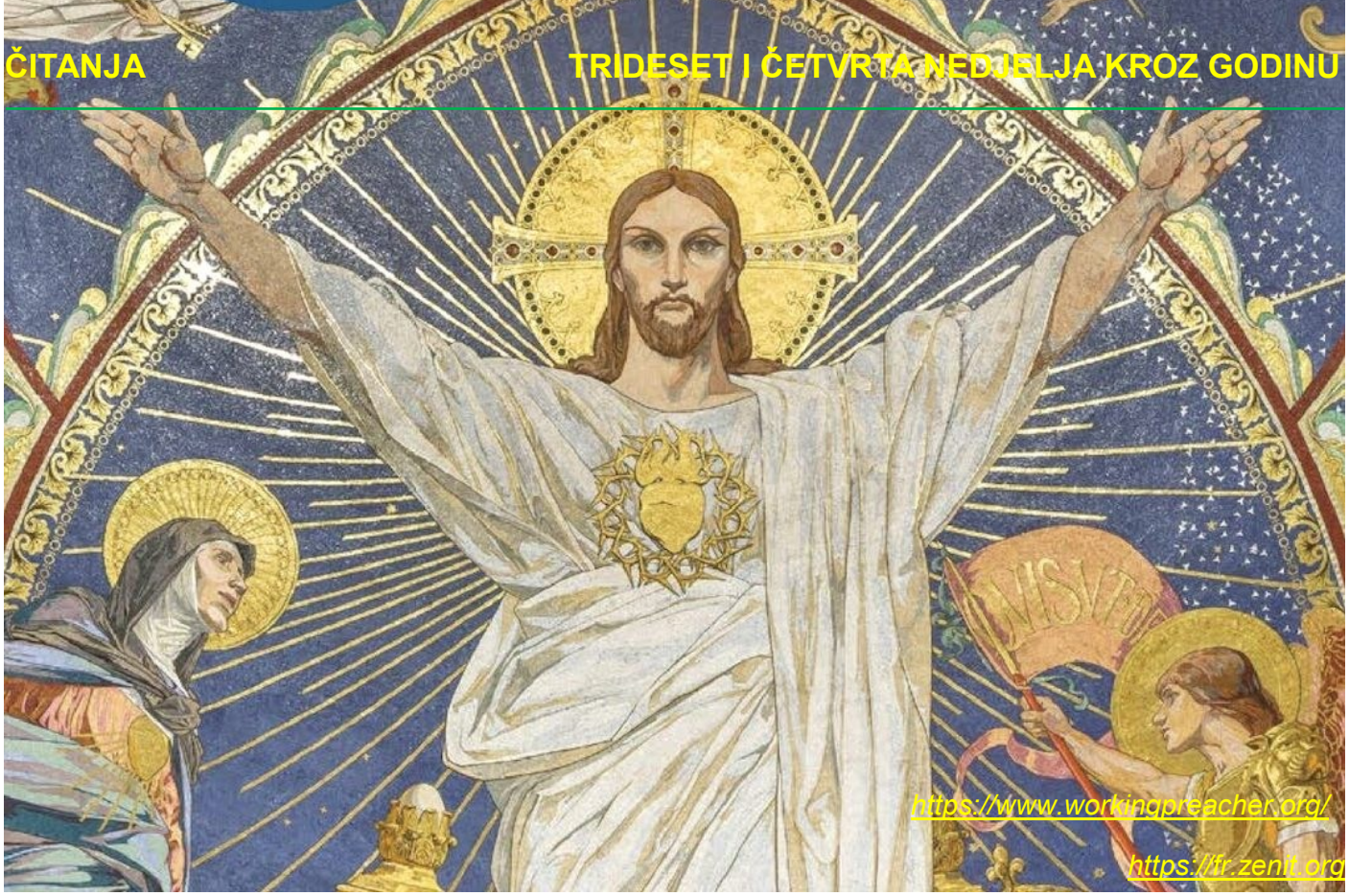
'Gospodine, a kada te to vidjesmo gladna, ili žedna, ili stranca, ili gola, ili bolesna, ili u tamnici, i ne poslužismo te?'

Tada će im on odgovoriti:

'Zaista, kažem vam, što god ne učiniste jednomu od ovih najmanjih, ni meni ne učiniste.'

I otići će ovi u muku vječnu, a pravednici u život vječni.“

Riječ Gospodnja

https://www.workingpreacher.org/

https://fr.zenit.org

Isusov govor o posljednjem sudu iz Matejeva evanđelja govori o drugom Gospodinovu dolasku u slavi na svršetku svijeta, a prijestolje na koje on sjeda zapravo je sudačka stolica. Svi narodi koji se spominju predstavljaju sve ljude svih vremena i iz svih krajeva svijeta. Premda nije izričito spomenuto uskrsnuće mrtvih, ono se pretpostavlja. U tom času nastupa sud. Valja primijetiti da Isus zapravo i ne sudi, nego samo razlučuje između različitih stvarnosti - između ovaca i jaraca. Ljudi su već došli sa svojom presudom. Oni su došli pred Krista kao pred Kralja - Mesiju da ih povede Ocu, a on i vodi one koji su se kroz svoj život sami za to odlučili. Odluka je pak donesena u konkretnim ljudskim postupcima prema onima koji su bili u potrebi. U svakom potrebitom kršćanin mora prepoznati Isusa Krista, Sina Božjega i Kralja - Mesiju koji će sjediti na sudačkoj stolici i koji će ga jedini moći povesti u Kraljevstvo pripravljeno od početka svijeta. Ulaz u to kraljevstvo vjernik zaslužuje po djelima milosrđa, a ne po nekim izvanrednim darovima: nije važno što je netko u Božje ime prorokovao ili đavle izgonio ili čudesa činio, pa ni to što je neprestano molio, kako je to naglašeno već u sedmom poglavlju Matejeva evanđelja. Važan je njegov odnos prema bližnjemu.

Čitanja upozoravaju kršćanina da je Božje kraljevstvo već sada prisutno u njegovoj sredini, a očituje se najprije u kršćaninovu odnosu prema svima u potrebi. Svoj sadašnji život i svoje sadašnje odnose kršćanin mora izgrađivati neprestano zagledan prema uskrsnuću i vječnomu životu.

Komentar 2. čitanja i evanđelja: Darko Tepert, https://www.glas-koncila.hr

Kršćanski put razlučivanja

Gradi se u stvarnim ljudskim problemima, a ne u maglovitom promišljanju

Posljednje nedjelje kroz godinu Crkva slavi Krista Kralja.

Bog je Kralj i jedna od njegovih zadaća jest razlučivanje. Na kraju vremena upravo će tako učiniti s ljudima: „A on će ih jedne od drugih razlučiti kao što pastir razlučuje ovce od jaraca. Postavit će ovce sebi zdesna, a jarce slijeva.“

Čim se spomene glagol „razlučiti“, kao da je potrebno jače upregnuti moždane vijuge. Razlučivanje je više od pukoga razdvajanja, kao da bi se samo nešto stavilo na jednu hrpu, a drugo na drugu; to je bolno, iziskuje izbor u kojem se jedno uzima, a drugo odbacuje. Kritički je to izbor kojega bi se neki najradije i odrekli jer svaki izbor traži objašnjenja, opravdanja, argumente. Bog će na kraju vremena razlučiti ljude. Eto jednoga teškoga izbora. Kako razlučiti? Kako ne imati samilosti? Kako se ne zaustaviti te popustiti pred zacakljenim očima pojedinca koji je maloprije bio najgori podlac? Bog razlučuje, neizbježno sudi. Pa i nije to loše…

Koliko se često čovjek zaustavi kada bi trebao razlučiti? Poznato je svakomu kada je potrebno prekinuti neko prijateljstvo jer se razlučilo da se radi o iskorištavanju. Ili kada se shvati da je rodbini nakon smrti obiteljskoga člana stalo više do materijalnoga bogatstva negoli do zajedničkoga suživota. Razlučivanje kucka po savjesti, traži odlučnost, traži i zamjeranje, donosi izloženost, ostavlja rane koje tek trebaju zacijeliti, a ožiljci će biti korisno iskustvo.

Bilo bi lijepo da je život ružičast, onda ne bi bilo razlučivanja. Sve bi se prihvatilo kako jest, sve bi bilo dobro, svime bi čovjek bio zadovoljan. Ma kakav bi to bio život? Kakvo bi iskustvo donijela takva dosada u kojoj bi se samo besprigovorno kimalo glavom? Razlučivanje je trenutak kada se od djeteta rađa odrasli čovjek, onaj koji će biti spreman pretrpjeti kako bi ostao pošten, kako bi zadržao poniznost, kako bi odgojio obitelj.

Bog je Kralj. Na kraju On razlučuje, On donosi posljednje odluke. Nipošto pred Njim nije lak zadatak. I prije toga sudnjega čina poziva svakoga da prije svega razluči svoj život: što je korisno, što izgrađuje, što donosi budućnost, gdje se nalazi spasenje, u čemu je neprolazna sreća. Odgovori su jednostavni, nalaze se u Bogu koji posljednji razlučuje.

Josip Biffel, ***Isusova gozba s carinicima i grešnicima***, https://polis.ba

Ivan Zlatousti u homilijama O snazi čovjeka da se odupre Đavlu iznosi razliku ovaca i jaraca: „Strašan je sud: strahovit za grešnike, ali odgovoran. Onima koji su svjesni dobrih djela, sud je poželjan i blag. 'Postavit će ovce sebi zdesna, a jarce slijeva.' Zašto su jedni ovce, a drugi jarci? Ne da biste naučili razliku u njihovoj naravi, već u njihovoj svrsi. Zašto su oni bez suosjećanja proglašeni jarcima? Ta životinja ne nudi doprinose ni mlijekom, ni potomstvom, ni dlakom onima koji ju posjeduju. Velik je prinos od ovce i njihova prirodna vuna, i potomstvo, i mlijeko. (…) I jedni i drugi su primili ista obećanja, iste nagrade bi bile obojici dodijeljene da dobro čine. Ista je osoba došla i jednima i drugima: iste gladi, isti stranac. Sve je bilo slično. Kako onda kraj nije isti? Nisu iskazali istu namjenu."

Kršćanski put isto je tako put razlučivanja. Dobro je papa Franjo u Sinodi o sinodalnosti spomenuo važnost razlučivanja. Razlučivanje je prepoznavanje znakova čudesnoga Božjega djelovanja u ljudskom životu. Bog je blizak u nekim neočekivanim, pa i neugodnim situacijama koje vjernika mogu zateći. Nisu li to snažni trenutci kada je potrebno zauzdati osobne prohtjeve da bi se pomoglo svojemu bližnjemu? Prilike kada se može drugomu učiniti neko dobro? Razlučuje se u onim trenutcima kada se bira između činjenja dobrih djela i zatvaranja očiju pred tuđom patnjom. Ti snažni izbori, koji na kraju dovode ili do duhovnoga ispunjenja ili do kukavičluka, put su ostvarivanja kršćanskoga života.

Bog razlučuje ovce od jaraca, onih koji su razlučili priliku od neprilike. Sada poziva svakoga kršćanina neka zauzme svoje stajalište, je li marljiva ovca ili tvrdoglavi jarac koji ne želi prestati sjediti na dvije stolice. Božji izbori sasvim su konkretni: pomoći bližnjemu, odjenuti gola, nahraniti gladna, biti suputnik unesrećenima. Na tim stvarnim ljudskim problemima gradi se razlučivanje. Ne stvara se ono u maglovitom promišljanju, nego u odlukama koje mijenjaju ljudske živote.

Gospodine, odgoji nas da budemo ljudi koji razlučuju jer ćemo se po svojim odlukama, koje rađaju bolnim uzdržljivostima, usmjeriti prema Tebi koji razlučuješ naš život da bi nas na kraju vremena približio svojemu Sinu koji kraljuje u vijeke vjekova. Amen

Ivan Petrović, https://www.glas-koncila.hr

Hoćemo li se prepoznati u Nebu

U uskrsnuću niti se žene niti udaju, nego su kao anđeli na nebu

William Blake, ***Susret obitelji u raju***, https://leewoof.org

Isus kaže u raspravi sa saducejima: *„U uskrsnuću niti se žene niti udaju, nego su kao anđeli na nebu“* (usp. Mt 22,30; Mk 12,25; Lk 20,34–36).

Važno je razumjeti što Isus time govori, a što ne govori. Ne kaže da će ljubav između supružnika biti poništena. Kaže da brak kao zemaljska ustanova više neće postojati u istom obliku.

1. Što Isus zapravo kaže?

Saduceji su Isusu postavili pitanje o ženi koja je, prema tadašnjem zakonu, bila udana za sedmoricu braće. Pitaju: *„Kojemu će od njih pripasti žena u uskrsnuću?“* Njihova pretpostavka bila je da će se zemaljski odnosi jednostavno nastaviti u nebu.

Isus odgovara da je to pogrešna pretpostavka: „Djeca se ovoga svijeta žene i udaju. No oni koji se nađu dostojni onoga svijeta i uskrsnuća od mrtvih niti se žene niti udaju.“ (Lk 20,34–35)

Dakle, **uskrsli život nije samo nastavak sadašnjega života na višoj razini. To je potpuno nova stvarnost.**

2. Znači li to da muž i žena više neće biti povezani?

Ne znači da će se prestati voljeti.

To je vrlo važna razlika. Teologija ne uči da će čovjek nakon uskrsnuća izgubiti ljubav prema ljudima koje je na zemlji najviše volio. Naprotiv, ako je ljubav ono što nas najdublje povezuje s drugim čovjekom, onda bi bilo vrlo neobično tvrditi da je Bog u vječnosti uništava. Ali mijenja se način na koji postoji taj odnos.

Na zemlji muž i žena imaju poseban, isključiv bračni savez. On uključuje: zajednički život, tjelesno sjedinjenje, rađanje i odgoj djece, međusobnu bračnu vjernost, određenu posebnu pripadnost jedno drugome. U uskrsnuću toga više nema na isti način.

Zašto?

Zato što je svrha braka povezana s ovim zemaljskim životom. Brak je usmjeren prema ljubavi, zajedništvu i životu, ali i prema rađanju djece i izgradnji obitelji u ovom svijetu.

U konačnom Božjem kraljevstvu više nema smrti, pa nema ni potrebe za rađanjem novih naraštaja. Ali ono najdublje što je brak stvarao - ljubav, darivanje, zajedništvo, poznavanje drugoga, vjernost i radost zbog postojanja drugoga - ne mora biti izgubljeno.

3. Sveti Pavao daje vrlo lijep ključ

Pavao govori o braku kao velikoj tajni koja upućuje na odnos Krista i Crkve (Ef 5,31–32). To znači da je brak na neki način znak nečega većega od sebe. Bračni odnos nije konačna stvarnost. On pokazuje prema konačnoj stvarnosti: Kristu i njegovoj ljubavi prema čovjeku. Zato možemo reći: *U nebu ne nestaje ljubav koju je brak nosio; nestaje potreba da ta ljubav postoji u obliku zemaljskoga braka.* Kao kad znak nestane jer je stvarnost na koju je upućivao konačno ostvarena.

4. A što će biti s mojim mužem/ženom?

Ovo je možda najdublje pitanje. Ako su muž i žena čitav život zajedno, prirodno je pitati: *„Hoću li ga/je prepoznati?“*

Katolička teologija daje vrlo snažan odgovor: da, možemo govoriti o osobnom identitetu i prepoznatljivosti uskrsloga čovjeka. Uskrsnuće nije nestanak osobe. Kad Krist uskrsne, on ostaje isti Isus - ali proslavljen. Tako ni čovjek nakon uskrsnuća neće postati neka bezlična „duša“. Ti ćeš biti ti. I zato je razumno vjerovati da ćemo poznavati i prepoznavati ljude koje smo voljeli. Sveti Augustin, sv. Toma Akvinski i klasična kršćanska teologija polaze upravo od toga da u nebeskoj slavi ne nestaje osobnost ni odnosi među osobama.

5. Ali postoji nešto još veće

Ovdje dolazimo do najljepšega dijela.

Na zemlji možemo nekoga voljeti na način: *„Ti si moj muž.“ „Ti si moja žena.“*

U nebu odnos postaje širi: *„Ti si moj brat ili moja sestra u Kristu.“* Ali to nije smanjenje ljubavi. Naprotiv - njezino potpuno proširenje. Isus kaže da ćemo biti „kao anđeli“, odnosno da više neće postojati zemaljski oblik ženidbe i udaje. A neposredno nakon toga govori o Bogu: „*On nije Bog mrtvih, nego živih, jer njemu svi žive.*“ (Lk 20,38) To je ključ. U Bogu ljubav ne postaje manja. Postaje potpuna.

6. Hoću li onda voljeti supružnika kao sve ostale?

Ne možemo znati točan „psihološki oblik“ nebeskih odnosa. Pismo nam ne daje takav opis. Ali možemo reći nešto važno.

Na zemlji postoji posebna ljubav između supružnika. U nebu neće biti ljubavi koja je manje savršena zato što više nema bračnog statusa. Naprotiv, sve će biti prožeto Božjom ljubavlju.

Možda nam najviše pomaže ova misao: Nećeš u nebu manje voljeti svoga supružnika zato što ćeš voljeti i sve druge. Voljet ćeš ga dublje, ali više nećeš voljeti samo njega na način na koji si ga volio na zemlji. Jer će sva ljubav biti sjedinjena u Bogu.

7. A što je s tjelesnošću?

Ovo je također važno.

Kršćanstvo ne uči da ćemo u nebu biti bestjelesne duše koje plutaju negdje u oblacima.

Kršćanska nada je uskrsnuće tijela. Pavao govori o „proslavljenom tijelu“ (1 Kor 15). Dakle, čovjek ostaje cjelovita osoba: tijelo i duša. Ali tijelo više nije podvrgnuto sadašnjim ograničenjima: bolesti, smrti, starenju, propadanju, požudi, reprodukciji, ranjivosti.

To je razlog zbog kojega Isus govori o drukčijem načinu postojanja.

8. A što ako supružnik umre prije mene?

Tu se otvara vrlo lijepa kršćanska perspektiva.

Ako muž ili žena umru u vjeri, naš odnos s njima nije uništen smrću. Smrt prekida zemaljski oblik zajedništva, ali ne može uništiti osobu koju je Bog stvorio i otkupio.

Zato Crkva govori o zajedništvu svetih. Mi nismo samo pojedinci koji jednog dana nestaju. U Kristu postoji zajedništvo živih i onih koji su umrli u Gospodinu.

Zato kršćanin može reći: *„Moja supruga je umrla, ali nije prestala postojati. I ako oboje budemo u Kristu, naša će se ljubav konačno susresti u njemu.“*

To je puno dublje od ideje *„vidjet ćemo se opet“.*

9. Postoji jedna opasnost u zamišljanju neba

Ponekad nebo zamišljamo kao: *„Sve će biti kao na zemlji, samo bez problema.“* Ali Isus govori nešto mnogo veće.

Nebo nije popravljena verzija ovoga života. Uskrsnuće je preobrazba života.

Zato i brak pripada ovoj zemaljskoj ekonomiji spasenja. Ovdje se muž i žena međusobno daruju i zajedno putuju prema Bogu. A kada dođu do cilja, cilj više nije brak - cilj je Bog. I upravo zato ništa što je bilo istinski dobro u njihovoj ljubavi nije izgubljeno.

10. Jedna slika koja možda najbolje objašnjava

Zamisli čovjeka koji je čitav život nosio svjetiljku. Svjetiljka mu je bila dragocjena jer mu je osvjetljavala put. A onda je stigao na mjesto gdje je samo sunce potpuno obasjalo sve. Ne bi bilo ispravno reći: *„Svjetiljka je bila beskorisna.“* Naprotiv, dovela ga je do cilja. Ali sada više nije potrebna na isti način.

Tako i brak. Brak nije konačno odredište ljubavi. On je put ljubavi prema Bogu. U nebu ne gubimo ono što je u braku bilo sveto i istinito. Dolazimo do izvora iz kojega je sva ta ljubav dolazila.

Najljepša misao

Ako ste u braku i pitate se:

„Hoćemo li moj muž i ja biti zajedno u nebu?“

Ne bih to formulirao kao: *„Hoćete li tamo biti muž i žena?“*

Prema Isusovim riječima - ne na isti način kao ovdje. Ali možeš se nadati nečemu još većem:

Ako ste se trudili da je vaša ljubav bila u Kristu, ona neće završiti smrću. Nećete u nebu biti manje povezani zato što više nećete biti vezani zemaljskim bračnim statusom. Bit ćete povezani u onome što je izvor svake istinske ljubavi - u Bogu.

A možda je upravo to smisao Isusovih riječi: u nebu nećemo imati manje ljubavi nego na zemlji, nego ćemo prvi put iskusiti ljubav bez straha da ćemo ikoga izgubiti.

P. Stjepan Harjač

Kako moliti sa supružnikom:

četiri jednostavna koraka

Supružnici koji žele naučiti moliti zajedno mogu početi slijediti osnovnu strukturu mise. Razlog leži u tome što je misa savršena molitva između Krista i Njegove Zaručnice, Crkve. Stoga najprije pogledajmo kako Božji narod – Crkva – moli tijekom mise, a onda ćemo istražiti četiri jednostavna koraka molitve zajedno sa suprugom.

Moliti zajedno – struktura mise

Misa se sastoji od četiri dijela, koji uključuju *uvodni obred, službu riječi, euharistijsku službu i završni obred*. U uvodnom obredu Crkva se okuplja, čini znak križa, i traži od Boga oprost, što priprema naša srca za dublje sjedinjenje s Bogom. Zatim slijedi liturgija riječi – to je vrijeme kada aktivno slušamo čitanja iz Svetog pisma. Ovo se vrijeme može usporediti s razgovorom između Krista i Crkve. Krist nam progovara u čitanjima, a mi iz srca pjevamo psalme Bogu. Zatim, u euharistijskoj službi, Krist i Crkva međusobno razmjenjuju ljubav. Pretvorbom kruha i vina u Tijelo i Krv Kristovu, Isus postaje stvarno prisutan među nama. On nam se zatim daruje u euharistiji. U isto vrijeme, mi Ga primamo i darujemo Mu se, produbljujući intimni savez. Naposljetku, završni nas obred podsjeća da idemo u miru, slaveći Gospodina svojim životom.

Moliti zajedno – četiri jednostavna koraka bračne molitve

Moliti sa svojim supružnikom slijedeći strukturu mise može biti jednostavno i obogaćujuće. Evo tog procesa koji uključuje četiri koraka.

Prvi korak: Pomirite se i radujte

Prvo, svaki tjedan odvojite vrijeme samo za vas dvoje. Pronađite ugodno mjesto ili se držite za ruke tijekom šetnje. Učinite znak križa i odvojite trenutak kako biste se usredotočili na prisutnost supružnika te na Božju prisutnost – kao što se čini na početku mise. Dok počinjete, odvojite vrijeme za pomirenje. Razgovarajte o tome na koje ste načine povrijedili jedno drugo ovaj tjedan. Zatim se ispričajte te oprostite. Ovo će vam omogućiti da pristupite Bogu otvorenog srca i da budete ujedinjeni dok molite. Kada se pomirite, radujte se upućujući Bogu kratku molitvu zahvale.

Drugi korak: Otkrijte Boga zajedno

Drugi se korak temelji na službi riječi. Nakon pomirenja i radosti, provedite vrijeme otkrivajući Boga zajedno. Postoji nekoliko načina za to. Na primjer, možete čitati Bibliju i razgovarati o pročitanom odlomku. Ako ne znate s kojim dijelom Biblije početi, onda je dobar izbor pročitati ulomak iz Evanđelja koji će se čitati na idućoj nedjeljnoj misi. Nedjeljna (i dnevna) čitanja možete pronaći na http://www.hilp.hr/liturgija-dana/.

Dodatna je mogućnost čitati psalme, koji su nazvani „knjigom molitve". Psalmi izražavaju žalost i radost, strah i nadu, čežnju za Bogom i slavljenje. Brzo pročitavši naslove psalama ti i tvoj suprug lako ćete pronaći onaj s kojim se možete poistovjetiti. Molite ih polako naglas, a onda razgovarajte o tome kakve emocije bude u vama te na kakva vas razmišljanja potiču.

Još jedan način na koji možete zajedno pristupiti Bogu je razgovor o tome što vam je na srcu i na umu. Za što ste zahvalni ovaj tjedan? Koji se izazovi javljaju u vašem životu? Što trebate jedno od drugog i od Boga? Odgovorite iskreno na ova pitanja, a zatim uputite svoje molbe Bogu. Ne zaboravite zahvaliti Bogu kada vidite da vjerno uslišava vaše molitve.

Treći korak: Podijelite ljubav

Treći je korak vezan uz euharistijsku službu. Nakon što ste zajedno otkrili Boga, možete produbiti svoju molitvu i intimnost dijeleći ljubav jedno s drugim. Dijeliti ljubav u kontekstu molitve može uključivati poljubac, odmor u rukama svog supružnika, brigu o bolesnom supružniku, pružanje riječi podrške, ili bilo koji drugi značajan način na koji vi iskazujete ljubav. Ponovno, nek vaše srce bude zahvalno dok se vaša intimnost produbljuje u Božjem prisustvu.

Četvrti korak: Služite jedno drugome

Dok se vrijeme koje provodite zajedno približava kraju, ne zaboravite ići u miru i služiti Gospodinu jedno u drugome. Molitva i intimnost nikada ne završavaju! Dopustite da se vaše služenje i intimnost nastavi svakodnevno, dok kuhate, čistite, slušate, radite, i tako dalje. Plod koji će proizaći iz vaše molitvene rutine blagoslovit će vaš brak, produbit će vašu ljubav prema Bogu i jedno prema drugome, i omogućit će vam da odražavate odnos ljubavi između Krista i njegove ljubljenje Zaručnice, Crkve.

Chris Stravitsch – For Your Marriage
Prevela: Anđela Pivac, https://zenavrsna.com

Franjo Asiški

Rane sv. Franje – 'požar ljubavi'

Svete rane mogu se smatrati Božjim pečatom na najvruće želje Franjina srca. A te želje nekako najbolje izražava ona tipična Franjina molitva: "Gospodine! Neka mi se duša odaleči od svega što je pod nebom i neka me posve obuzme vatrena i slatka snaga tvoje ljubavi: da umrem od ljubavi ljubeći tebe koji si umro od ljubavi ljubeći mene."

Tko nije bio na La Verni, teško će mu je biti dočarati. To je zapravo brdo u brdima, a izvija se iz prostrane visoravni. S jedne joj se strane prilazi blagim usponom, a s druge je strane kao poduprta klisurama, visokima i do 40 metara. Na jednoj se takvoj klisuri diže Kapela stigmata ili svetih rana, na mjestu gdje je Franjo primio rane Isusove.

La Verna predstavlja najviši uspon Franjine i franjevačke mistike. Tu je serafski otac Franjo 1224. godine doživio svoj najviši mistični doživljaj – suraspeće s Kristom. Tu je sv. Bonaventura – veliki mističar, i kao iskusnik i kao teoretičar – pisao 1259. godine svoje remek-djelce Itinerarium mentis ad Deum – Putovanje (uzdizanje) duše k Bogu. Stoga La Verna ostaje i kao ideal i kao putokaz vječnim izazovom svim franjevačkim dušama, željnima Boga. Ta se franjevačka mistika napaja osobito na izvorima mistike križa koju je zacrtao već sv. Pavao: "S Kristom sam raspet na križ: Živim, ali ne više ja, nego u meni živi Krist." (Gal 2, 19-20) Sv. Bonaventura to je sročio u poznatom aksiomu: "Amantem redamere – Ljubitelju (Kristu) uzvratiti ljubavlju". Jedna naša pučka pjesma to izražava ovako: "Ljubavlju ljubav vratimo – Srca mu svog ne kratimo!"

La Vernu je Franji poklonio grof Orlando iz Chiusija. Bilo je to 8. svibnja 1213. godine. Sreli su se na jednoj viteškoj svečanosti. Tu se našao brat Franjo s bratom Leonom, "ovčicom Božjom", kako ga je volio zvati. Progovorio je mladim vitezovima na temu: Dobro koje tražim veliko je tako – Da za njega svaku bol ću podnijeti lako.

To se duboko dojmilo grofa Orlanda koji je poslije dugo razgovarao s bratom Franjom o spasu svoje duše. Za uzvrat mu je ponudio La Vernu koju mu je preporučio kao osobito prikladno mjesto tišine i molitve.

Franjo se onamo više puta navraćao, a posljednji je put ondje propostio svoj veliki post od Velike Gospe do blagdana sv. Mihaela Arkanđela (od 16. VIII. do 29. IX. 1224.). Sve nam to naširoko opisuju Cvjetići, Franjo je ovaj puta pošao s trojicom izabrane braće – Maseom, Anđelom i Leonom, a vodila ga je posebna nakana:

Branimir Dorotić, ***Sveti Franjo prima stigme*** (detalj), https://tabor.hr

"Vidim da mi se približava smrt, pa namjeravam biti sam, sabrati se u Bogu i pred njim oplakivati svoje grijehe." No, Bog mu je tu spremao svoje najljepše darove.

Tajna Franje i tajna La Verne jest – Isus. Dosta budi spomenuti jedinstveni stavak Tome Čelanskoga: "Isusa je nosio u srcu… u ustima… u ušima… u rukama… u svim udovima tijela." Nadasve ga je „posve zaokupljala poniznost što se objavila u Utjelovljenju, i ljubav što se očitovala u Muci". Iz te zaokupljenosti Isusom izvila se i ona žarka molitva koju je Franjo molio onih dana dok je obavljao svoj velikogospojinski post: "Gospodine… udijeli mi dvije milosti prije nego umrem: da za svoga života osjetim u duši i na tijelu, koliko god je to moguće, onu bol što si je ti, slatki Gospodine, podnio u vrijeme svoje pregorke Muke… i da osjetim u svome srcu… onu neizmjernu ljubav kojom si ti, Sine Božji, gorio da dragovoljno podneseš toliku muku za nas grešnike."

Kolik je bio intenzitet, silina, te Franjine molitve, svjedoči i drugi stavak iz Cvjetića: „"Molitvom, suzama i udaranjem u prsa nastojao je naći Isusa Krista, zaručnika i ljubimca svoje duše… Sad bi mu govorio s poštovanjem kao Gospodinu… odgovarao kao svome sucu, zatim ga je molio kao svoga Oca… razgovarao kao s prijateljem." Braća su ga čula „kako u plaču i suzama pobožno moli Božje milosrđe za grešnike… glasno oplakuje Isusovu muku kao da je gleda svojim očima… i kako moli ruku raširenih u obliku križa…"

U toj i takvoj, kroz mnoge dane, Franjinoj obuzetosti Kristom Gospodinom dogodio se onaj silni "požar ljubavi" u noći svetih rana: Pastiri su pomislili da se brdo zapalilo, a putnici su se u dalekoj dolini probudili i krenuli na put, misleći da je svanuo dan.

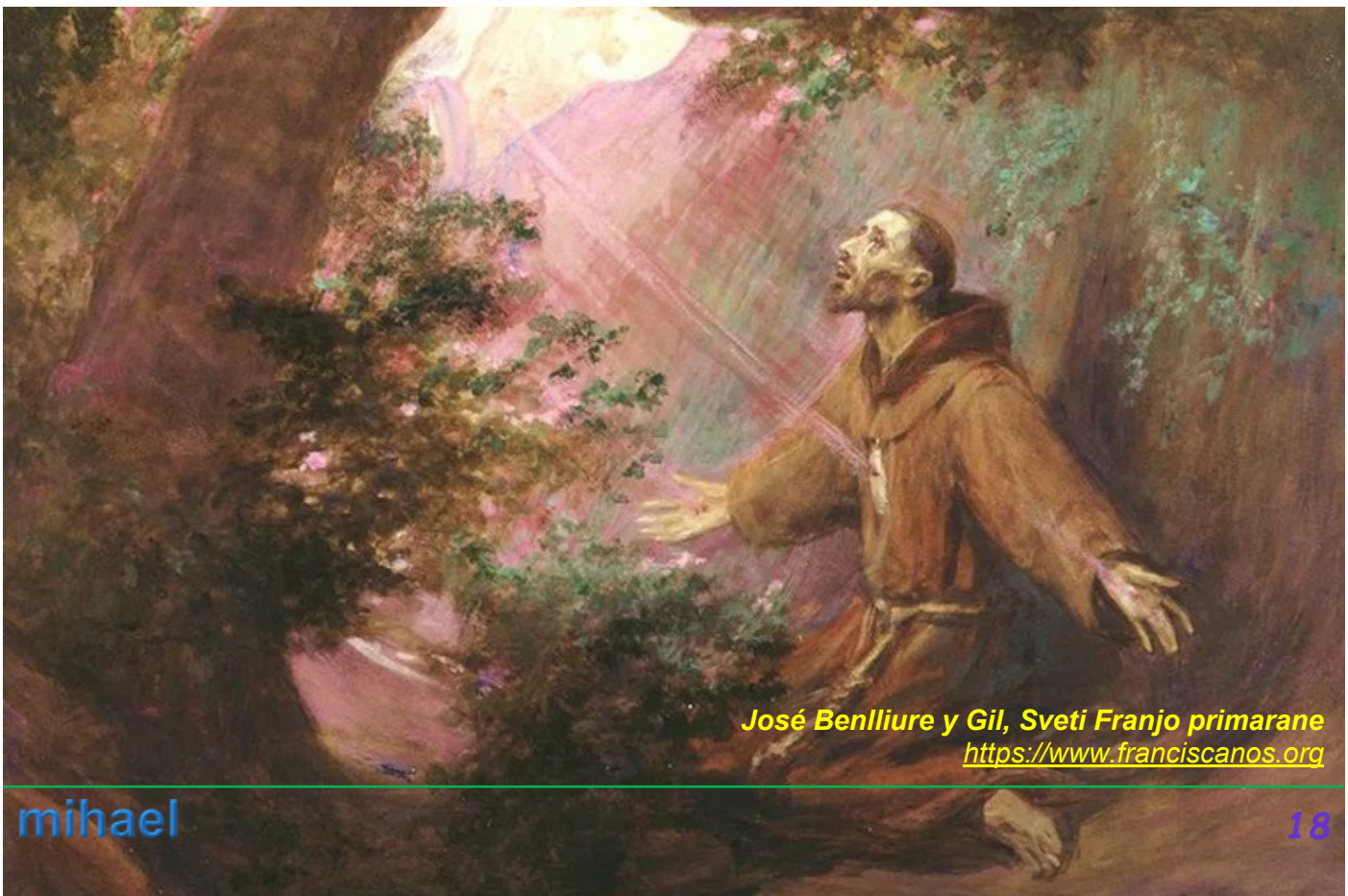
Sam ne znam odakle da sada prenesem „opis" stigmatizacije: iz Tome Čelanskoga ili sv. Bonaventure ili iz Cvjetića. Vrijedno je pažljivo pročitati sve te tekstove. Ali ne smijemo zaboraviti da taj izvanjski scenarij ili "opis" prvenstveno želi iskazati nutarnji Svečev doživljaj, rekao bih, onaj unutarnji zagrljaj kojim ga je zagrlio – iz svojega sadašnjega nebeskoga, uskrsnoga stanja – njegov raspeti Gospodin Isus. I od toga zagrljaja ostadoše Franji i u tijelu tragovi Isusovih rana od kojih je ona na desnom boku često krvarila.

Svete su rane ili stigme izvanredni milosni Božji dar. Po sebi, one nisu ni znak ni uvjet svetosti. Bog ih daje kome hoće: ili da nagradi ili da pobudi… ili samog obdarenika ili druge ljude. No u Franje, njegova se stigmatizacija uklapa u cjelinu njegova duhovnoga rasta, u onu sve djelotvorniju

želju da cijelo svoje biće daruje Bogu i – radi Boga – braći ljudima. Stoga se svete rane mogu smatrati Božjim pečatom na najvruće želje Franjina srca. A te želje nekako najbolje izražava ona tipična Franjina molitva: “Gospodine! Neka mi se duša odaleči od svega što je pod nebom i neka me posve obuzme vatrena i slatka snaga tvoje ljubavi: da umrem od ljubavi ljubeći tebe koji si umro od ljubavi ljubeći mene.”

Ta je ljubav – Kristova i Franjina – posljednja tajna La Verne. La Verna tom ljubavlju još diše i odiše. Dobro je zapisao veliki Franjin oduševljenik, obraćenik Johannes Jörgensen u svom Hodočašću franjevačkom Italijom: “La Vernu nazivaju Franjevačkom Golgotom jer se na njoj obavilo raspinjanje čudnovatim načinom na Franjinu tijelu. Ali, mogla bi se također i Taborom nazvati, brdom preobraženja, jer se Franjo nije nikada toliko nebu približio… A nama je malenima lakše da ga slijedimo na Tabor nego na Golgotu.”

fra Bonaventura Duda
https://www.bitno.net/vjera

José Benlliure y Gil, Sveti Franjo primarane
https://www.franciscanos.org

Mali vjeronaučni leksikon

Spasenje

Spasenje (latinski salus; grčki σωτηρια), u kršćanstvu izbavljenje čovjeka i cijelog čovječanstva od zla, patnje, grijeha i smrti. Spasenje je predvladavanje čovjekovoga ugroženog stanja i postizanje oslobođenja i punine života.

U Starome zavjetu, izraelski narod doživljava svoju povijest kao povijest spasenja. Jahve (Bog) vodi, spašava i oslobađa svoj narod te obećava Spasitelja po prorocima.

Spasenje se ostvarilo po Isusu Kristu što je kasnije zapisano u Novome zavjetu. Isusov zemaljski život je u sklopu plana spasenja. Isus je dao svoj život kao otkupninu za grijehe ljudi i tako je s Bogom pomirio cijelo čovječanstvo. Isusova žrtva ljude otkupljuje na jedinstven i konačan način i otvara pristup u zajedništvo s Bogom.

Kršćani vjeruju, da spasenje dolazi od Isusa preko Crkve. Isus je utemeljio Crkvu i preko nje vjernici postižu spasenje. Oni ljudi koji bez svoje krivnje nisu upoznali Evanđelje ni Crkvu, ako iskreno traže Boga i vrše Božju volju također su na putu spasenja.

Sveti sakramenti su za vjernike nužni za spasenje, jer daju sakramentalne milosti, oproštenje grijeha, pripadnost Crkvi, božansko posinjenje, približavanje Bogu. Krštenje se smatra nužnim za spasenje, onih kojima je naviješteno Evanđelje i koji imaju mogućnost krstiti se. Može se spasiti i bez krštenja ako netko ne zna za krštenje, a iskreno traži Boga ili ako netko umre za vjeru makar nije kršten.

Spiritizam

Spiritizam ((prema engl. Spirit; lat. spiritus: duh, dah), u parapsihologiji i religiologiji, okultistički nauk koji počiva na pretpostavkama da ljudska duša nadživljava tjelesnu smrt, te da je s pomoću određenih osoba (medija) ili tehnika moguća izravna veza s pokojnicima; zazivanje duhova, nekromancija.

Zazivanje duhova prakticiralo se u nekim arhaičnim društvima, a bilo je poznato i u antičkih naroda (Mezopotamci, stari Egipćani, Kinezi, Indijci, Grci i Rimljani). Premda Stari zavjet zabranjuje zazivanje duhova, kralj Šaul prepuštao se toj praksi.

Kao sustavno razrađen nauk i pokret spiritizam se proširio u XIX. st. po Americi i zapadnoj Europi, pa i u intelektualnim i znanstvenim krugovima. Bio je to povratak iracionalnomu nakon razdoblja čistoga racionalizma i skepticizma.

Spiritistički nauk izložio je francuski okultist Allan Kardec (pravim imenom Léon Hippolyte Rivail) u Knjizi duhova (Le Livre des esprits, 1858). Knjiga sadrži naučavanje o besmrtnosti duše, budućem životu, naravi duhova i o mogućnosti njihove veze s ljudima. U njoj su također izložena moralna načela sadašnjega života i budućnosti čovječanstva.

Prema spiritističkom nauku, Bog je univerzalna kozmička energija, a ljudski duh, utjelovljen u tijelu (duša), besmrtan je. Čovjek se spašava vlastitim moralnim naporom, a duša čisti uzastopnim reinkarnacijama (nema ih u engleskome spiritizmu). Između dviju reinkarnacija ona postaje lutajući duh, prije nego se nastani u različitim sferama. Za tog lutanja, duh preminuloga može stupiti u vezu s ljudima. To se zbiva na spiritističkim seansama posredstvom medija, osobe čija duša još za života može napustiti tijelo i prepustiti ga lutajućemu duhu i njegovim porukama. Seansu predvodi spirit, osoba koja hipnotizira medija i komunicira s duhom.

Spiritizam su proučavale moderna psihologija i psihopatologija, koje su utvrdile mnoge opsjenarske trikove, ali i neke parapsihološke pojave. Kao oblik nove religije, spiritizam se osobito raširio u Brazilu i Argentini, a utjecao je i na teozofska društva.

Kršćanske crkve, u duhu biblijske tradicije, osuđuju spiritizam.

Hrvatska enciklopedija, mrežno izdanje. Leksikografski zavod Miroslav Krleža, 2013. - 2026., https://enciklopedija.hrr

NAŠI POKOJNI

ALOJZ ŠKODA
PU koprivničko - križevačka, Pakrac, 22.studenoga 1991.

ANTO MARKIĆ
PU vukovarsko - srijemska, Vođinci, 23. studenoga 1991.

BOŽIDAR JAMBREŠIĆ
PU koprivničko - križevačka, Trojstveni Markovac, 23.studenoga 1991.

DAMIR KOLMAN,
PU zagrebačka, 27.studenoga 1991.

ZORAN BRKIĆ,
MUP, Lipik, 28. studenoga 1991.

MILJENKO ĆUTUK,
PU osječko - baranjska, Vinkovci, 28.studenoga 1991.

Marijan SABLJIĆ,
PU splitsko - dalmatinska, Lipik, 28. studenoga 1991.

VLADIMIR STOJIĆ,
(ATJ), PU osječko - baranjska, Psunj? Nova Gradiška ?, 28. studenoga 1994.

POČIVALI U MIRU!